

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **OBDEN, s.r.o.**, se sídlem Karlov 197, Kutná Hora, zastoupený Mgr. Janem Džiamou, advokátem se sídlem Táborská 2025, Černošice, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne 20. 12. 2012, č. j. 7792/12-1300-200121, ze dne 20. 12. 2012, č. j. 7666/12-1300-200121 a ze dne 20. 12. 2012, č. j. 7795/12-1300-200121, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 20. 12. 2013, č. j. 46 Af 13/2013 – 46, o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu Praze ze dne 20. 12. 2013, č. j. 46 Af 13/2013 – 46, **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě napadl žalovaný (dále též „stěžovatel“) shora uvedený rozsudek Krajského soudu v Praze, kterým byla zrušena rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne 20. 12. 2012, č. j. 7792/12-1300-200121, ze dne 20. 12. 2012, č. j. 7666/12-1300-200121 a ze dne 20. 12. 2012, č. j. 7795/12-1300-200121 a rozhodnutí Finančního úřadu v Kutné Hoře ze dne 18. 7. 2012, č. j. 104881/12/038911200991, ze dne 18. 7. 2012, č. j. 104764/12/038911200991 a ze dne 18. 7. 2012, č. j. 104891/12/038911200991. Rozhodnutími Finančního ředitelství v Praze byla zamítnuta odvolání žalobce proti uvedeným rozhodnutím (platebním výměrům) Finančního úřadu v Kutné Hoře, jimiž byla vyměřena vlastní daňová povinnost žalobce na dani z přidané hodnoty za leden 2012 ve výši 695.689 Kč, za únor 2012 ve výši 519.303 Kč a za březen 2012 ve výši 324.550 Kč, a to oproti žalobcem uplatněným nadměrným odpočtům vykázaným v daňovém přiznání za leden 2012 ve výši 118.261 Kč, za únor 2012 ve výši 451.906 Kč a za březen 2012 ve výši 78.040 Kč.

V kasační stížnosti stěžovatel navrhl, aby byl napadený rozsudek Krajského soudu v Praze zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Zároveň požádal o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti. Uvedl, že pokud by stav zůstal takový, jak

rozhodl Krajský soud v Praze, nebude daň za uvedená zdaňovací období vyměřena vůbec a bude nutné ji vyměřit konkludentně v souladu s ustanovením § 140 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Byl by tak ohrožen veřejný zájem spočívající ve vybrání daně z přidané hodnoty, přičemž následek konkludentního vyměření by znamenal jednoznačně větší újmu, než jaká by vznikla jiným osobám přiznáním odkladného účinku. To je umocněno tím, že u žalobce probíhá insolvence formou reorganizace. V případě nepřiznání odkladného účinku by se tak jednalo o závažnou, nenahraditelnou újmu, nikoliv pouze o ztrátu bagatelní či posléze napravitelnou, či o pouhou hrozbu újmy. Stěžovatel má za to, že v projednávané věci nelze vycházet z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2005, č. j. 1 Afs 106/2004 – 49, podle jehož závěrů není tvrzená újma spočívající v ohrožení veřejného zájmu na řádném stanovení a vybírání daní a ve zkrácení státního rozpočtu v souvislosti s vrácením přeplatku na dani důvodem pro přiznání odkladného účinku. Podle stěžovatele totiž v daném případě nejde pouze o vratitelný přeplatek, nýbrž o samotnou daňovou povinnost, kterou krajský soud svým rozhodnutím znemožnil vyměřit.

Žalobce s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nesouhlasil. Uvedl, že jeho reorganizace byla již dokončena, jeho ekonomika je bezproblémová. Stěžovateli proto nemůže vzniknout žádná újma. Újma naopak vzniká žalobci, neboť finanční orgány mu odmítají vrátit přeplatek na dani z přidané hodnoty a zadržují poměrně vysoké finanční prostředky.

Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Přiměřené použití § 73 odst. 2 s. ř. s. na řízení o kasační stížnosti v daném případě znamená, že případná újma se musí vztahovat ke stěžovateli.

Do 31. 12. 2011 platilo, že podle ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. musel žalobce, resp. stěžovatel, při žádosti o přiznání odkladného účinku prokazovat tzv. nenahraditelnou újmu, která by mu vznikla výkonem nebo jinými právními následky rozhodnutí (příp. důvodnou obavu její hrozby). Ke změně došlo zákonem č. 303/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony. Toto je třeba mít na paměti při odkazování na rozsudky Nejvyššího správního soudu z doby před změnou právní úpravy. Podle nyní platného znění § 73 odst. 2 s. ř. s. zjišťuje Nejvyšší správní soud při rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti splnění zákonných předpokladů uvedených v ustanovení tj. zaprvé, výrazného nepoměru újmy způsobené stěžovateli v případě, že účinky napadeného rozhodnutí nebudou odloženy ve vztahu k újmě způsobené jiným osobám, pokud by účinky rozhodnutí odloženy byly; a zároveň, zadrhé, absenci rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Nejvyšší správní soud tak na základě konkrétních okolností projednávané věci pristoupil k poměření újmy hrozící žalovanému v souvislosti s neprodleným výkonem

pokračování

napadeného rozsudku s újmou, která v případě přiznání odkladného účinku může hrozit žalobci.

Újmu hrozící žalobci v případě přiznání odkladného účinku Nejvyšší správní soud vyhodnotil jako málo závažnou, neboť tato újma by spočívala pouze v pozdějším vrácení přeplatku na dani z přidané hodnoty. K vrácení přeplatku by totiž došlo po nabytí právní moci případného rozsudku Nejvyššího správního soudu o tom, že se kasační stížnost žalovaného zamítá.

Naopak újmu hrozící žalovanému v případě, že by odkladný účinek kasační stížnosti přiznán nebyl, hodnotil Nejvyšší správní soud jako velmi závažnou. Vycházel přitom z toho, že v důsledku napadeného rozsudku krajského soudu by bylo možné vyměřit žalobci daň z přidané hodnoty pouze konkludentně v souladu s ustanovením § 140 daňového řádu. S tím by bylo spojeno vrácení přeplatku na dani, kterou již žalobce uhradil. Za situace, kdy by následně Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil, by pak hrozilo, že daň původně vyměřená správcem daně nebude vzhledem k nestabilní hospodářské situaci žalobce znovu uhrazena.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že žalovaným namítaný nežádoucí stav, který v daném případě reálně hrozí, představuje nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout žalobci či jiným osobám. Zároveň Nejvyšší správní soud neshledal, že by přiznání odkladného účinku kasační stížnosti bylo v rozporu s veřejným zájmem. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. dubna 2014

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu